

R

VEIL-SERIE

MARIA ZOEKT JEZUS

JOHANNES BEUKELMAN

No. 503

APRIL 2014

JOHANNES BEUKELMAN

Johannes Beukelman werd op 11 maart 1704 te Hoorn geboren. Hier heeft Florentius Costerus gestaan, en ook de bekende Lambertus de Beveren, die de Pelgrimsreis van John Bunyan van aantekeningen voorzag. Beukelman studeerde te Leiden in de godgeleerdheid. In oktober 1725 ontving hij een beroep naar Oost- en West-Blokker, dat wegens zijn minderjarigheid niet geaprobeerd werd door de Staten van Holland en West-Friesland. Op 27 november 1726 werd hij tot predikant bevestigd in zijn eerste gemeente Driehuizen en Zuid-Schermer.

Vervolgens diende hij de gemeenten Alblasserdam (december 1728), Zierikzee (januari 1730), Hoorn (juni 1737), Rotterdam (maart 1749) en 's-Gravenhage (oktober 1750). In Hoorn werkte hij samen met zijn vroegere predikant Lambertus de Beveren. Tijdens zijn predikantschap in 's-Gravenhage betoonde hij zich vurig Oranjegezind. De stadhouder en andere edelen waren dan ook meer dan eens onder zijn gehoor te vinden.

Op 17 augustus 1757 is hij in 's-Gravenhage overleden, nadat een ernstige ziekte zijn lichaam in korte tijd had gesloopt. Velen betreurden hun gewaardeerde leraar. In zijn geboortestad werd hij begraven.

Johannes Beukelman was een ijverige predikant, getrouw in zijn prediking, zijn catechiseren en huisbezoeken, en in het handhaven van de tucht. Vele malen diende hij classis of synode als scriba of preses. Hij mocht getuigen dat hij zegen ondervond op zijn prediking, die ontdekkend en overtuigend was. Zijn preekstijl was eerbiedig, ernstig en gevoelig, waardoor hij geliefd was in de gemeenten die hij diende.

Hij bracht geen onnodige geleerdheid of uitweidingen op de preekstoel. In grote lijnen volgde hij de indeling zoals die toen gebruikelijk was: een korte inleiding, een uitleg van de tekst in enkele punten en een toepassing, waarin hij inging op de onderscheiden zielsgesteldheid van de leden der gemeente.

Zelf heeft hij geen preken in druk laten verschijnen. Zijn nagelaten preken werden gekocht door boekdrukker Jan Abraham Bouvink, die ze in de jaren 1773-1777 uitgaf in zeven dikke bundels 'Keurstoffen' en 'Vervolgstoffen'. Zijn zoon, ds. Johannes Wilh. Bouvink begeleidde de uitgaven. In totaal zijn 334 preken uitgegeven.

Bronnen: - Nieuw Nederlandsch biografisch
Woordenboek, deel 7
- Reformatorisch Dagblad, april 2009.

De hierna volgende preek is afkomstig uit de Bibliotheek 'Overjarig koren', de achtste jaargang, nummer 12. Hij werd in augustus 1964 ook al in de Reveilserie uitgegeven, als nummer 6; de preek is geheel opnieuw herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands.

MARIA ZOEKT JEZUS

door

JOHANNES BEUKELMAN

Maria stond buiten bij het graf, wenende. Toen zij dan weende, bukte zij in het graf; en zag twee engelen in witte klederen zitten, een aan het hoofd, en een aan de voeten, waar het lichaam van Jezus gelegen had. Die zeiden tot haar: Vrouw! wat weent gij? Zij zeide tot hen: Omdat zij mijn Heere weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben. Toen zij dit gezegd had, keerde zij zich achterwaarts, en zag Jezus staan, en zij wist niet, dat het Jezus was. Jezus zeide tot haar: Vrouw, wat weent gij? Wie zoekt gij? Zij, menende, dat het de hovenier was, zeide tot Hem: Heere, zo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem weg nemen. Jezus zeide tot haar: Maria! Zij, zich omkerende, zeide tot Hem: Rabbouni, dat is gezegd: Meester. Jezus zeide tot haar: Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vaar op

*tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn
God en uw God. Maria Magdalena ging en
boodschapte de discipelen dat zij de Heere
gezien had, en dat Hij haar dit gezegd had.*

Johannes 20:11-18

De opstanding van de Heiland is het allerbelangrijkste geloofsartikel van de christelijke godsdienst voor de redding van mensen. Daarom heeft God de Heere er op vele manieren voor gezorgd dat de waarheid en zekerheid van Jezus' werkelijke opstanding uit de doden duidelijk bevestigd werden.

Het graf waarin Jezus begraven was, is daarvan een krachtig bewijs. Het was een nieuw graf waarin nog nooit iemand eerder gelegen had. Dit feit sluit elke mogelijkheid uit dat de Heiland opgestaan is door de kracht van een ander, zoals dit vroeger gebeurd was met de dode in het graf van Elisa. Het was een graf dat in een steenrots was uitgehouwen. De vijanden van Jezus konden dus niet voorwenden dat Zijn lichaam gestolen was doordat er onder het graf gegraven was. Ook was er een grote en zware steen voor het graf gewenteld. Het graf werd bewaakt door een wacht van Romeinse soldaten en verzegeld met de zegelring van Pilatus of van de Joodse overpriesters.

Maar een engel daalt neer, terwijl de wachters het zien; hij verbreekt het zegel en wentelt de steen weg

van de opening van het graf. Ondanks alle voorzorgsmaatregelen zag men dus het graf geopend, het zegel verbroken, de zware steen voor de opening van het graf weggewenteld en het lichaam van de Heiland niet meer in het graf.

De wachters waren zelf ook getuigen van dit feit. Mattheüs meldt ons in hoofdstuk 28: ‘Toen zij heengingen, zie, enigen van de wacht kwamen in de stad, en boodschapten de overpriesters al de dingen die geschied waren’ (vers 11). Zij meldden niet alleen de aardbeving en de verschijning van de engel om de steen van de opening van het graf af te wentelen, maar ze verkondigden ook dat Jezus echt moet zijn opgestaan. Daarom werden ze door de overpriesters met veel geld omgekocht, opdat ze zouden vertellen dat de discipelen het lichaam van Jezus gestolen hadden (Mattheüs 28:12-14).

De opgestane Heiland heeft, om niet meer te noemen, Zelf de waarheid van Zijn opstanding op de duidelijkste wijze bevestigd door de vele verschijningen aan de vrouwen en de discipelen. Paulus maakt melding van verschillende verschijningen in 1 Korinthe 15. Hij is door Céfás gezien, daarna door de twaalven. Daarna is Hij gezien door meer dan vijfhonderd broeders op eenmaal. Daarna is Hij gezien door Jakobus, daarna door al de apostelen. Ten laatste van allen, zo schrijft Paulus, is Hij ook door mij, als door een ontijdig geborene, gezien.

We zien dit ook duidelijk bevestigd in de voorgelezen tekst, waarin de Heiland Zich in het bijzonder openbaart aan Maria Magdalena. Zij ziet Hem aan voor de hovenier. Hij geeft haar de opdracht de discipelen in kennis te stellen van Zijn opstanding. De inhoud van onze tekst is dat Maria Jezus zoekt; ze krijgt niet alleen een gezicht van engelen, maar ook verschijnt Jezus aan haar en maakt Zich aan haar bekend.

O, grote Heere Jezus, wilt U ook nu, onder de prediking van dit Woord, Uzelf aan vele zoekende zielen openbaren! Amen.

In deze bekendmaking van Jezus aan Maria moeten wij aan twee belangrijke zaken aandacht geven:

1. Maria's gedrag, haar ontmoeting met de engelen en het gesprek, vers 11-13.
2. De verschijning en openbaring van Jezus aan Maria Magdalena, vers 14-18.

1.

Wij moeten er allereerst op letten hoe Maria zich tegenover Jezus gedraagt; daarna geven we aandacht aan de verschijning van de twee engelen en hun gesprek met Maria.

De evangelist beschrijft ons het gedrag van Maria als volgt: 'En Maria stond buiten bij het graf, wenende. Toen zij dan weende, bukte zij in het graf.' De per-

soon die bij het graf stond, was Maria Magdalena, zoals blijkt in vers 18. Ook Markus zegt duidelijk: ‘Toen Jezus opgestaan was des morgens vroeg, op de eerste dag der week, verscheen Hij eerst aan Maria Magdalena, uit wie Hij zeven duivelen uitgeworpen had’ (Markus 16:9).

Ongetwijfeld is zij langer alleen bij het graf geweest dan Petrus en Johannes met de andere vrouwen. Hoewel zij met veel ongeloof en onkunde te worstelen had, bleef zij niet alleen tot het laatst bij het kruis van Jezus en was zij niet alleen als eerste bij het graf, maar haar liefde zorgt ervoor dat ze hier ook het langst blijft. De evangelist zegt ons: ‘Zij stond buiten bij het graf.’

Hoewel Johannes het van haar wint wat het geloof betreft, zij overtreft hem in de liefde. Zij laat de discipelen weer naar huis gaan, maar zij kan zelf nog niet scheiden van de plaats waar Jezus gelegen heeft. Zij stond buiten bij het graf. Het graf was nu leeg en het lichaam van Jezus was er niet meer in te vinden. Daarom vindt ze het niet nodig om weer in het graf te gaan. Zij kan ook wel een natuurlijke angst hebben gehad om in het graf te gaan. Ik veronderstel dat ze heen en weer loopt bij het graf om enige sporen of voetstappen te vinden om te ontdekken wat er met het lichaam van Jezus gebeurd is. Velen willen wel bij Jezus blijven staan, terwijl Hij leeft, maar Maria heeft

Hem zó lief dat zij zelfs Zijn graf niet kan verlaten ná Zijn dood. Haar liefde is te vergelijken met de liefde van de Bruid in het Hooglied: ‘Ik bezweer u, gij dochters van Jeruzalem! indien gij mijn Liefste vindt, wat zult gij Hem aanzeggen? Dat ik krank ben van liefde’ (Hooglied 5:8).

Let op haar standvastigheid. Zij is niet van Jezus los te scheuren. Als anderen weglopen, blijft zij staan. ‘Want de liefde is sterk als de dood; de ijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen, vlammen des HEEREN. Vele wateren zouden deze liefde niet kunnen uitblussen; ja, de rivieren zouden ze niet verdrinken; al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, men zou hem ten enenmale verachten’ (Hooglied 8:6b-7).

Zij blijft staan met een zekere hoop of verwachting dat God haar het lichaam van Jezus zal laten vinden. Ze hoopt op een goede uitkomst. Haar ziel is echter geheel verslagen door de bittere droefheid om het gemis van Jezus. De tranen lopen uit haar ogen. Zie, hoe lief zij Hem heeft! Zij weent omdat zij het lichaam van Jezus nu niet meer kan zalven en daarmee haar liefdesplicht vervullen. Zij is bang dat de vijanden Hem na Zijn dood nog zullen mishandelen. Maar Maria, waarom weent u toch? Zijn het lege graf en de ineengerolde doeken niet het afdoende bewijs dat uw Heere is opgestaan? Herinnert u het zich niet

meer hoe Hij vóór Zijn dood voorzegt heeft: ‘Na drie dagen zal Ik opstaan?’ Moet u juist vanwege deze zalige opstanding niet opspringen van vreugde?

Gods volk is zo vaak bedroefd door onkunde en ongeloof, terwijl zij juist blij moeten zijn in de omstandigheden waarin Gods wijze voorzienigheid hen brengt. Haar tranen gingen vergezeld met een hevig en sterk verlangen naar Jezus. Johannes zegt: ‘Als zij dan weende, bukte zij in het graf.’ Al huilende kijkt de vrouw naar beneden in het graf. Haar onrust drijft haar ertoe om nog eens nauwkeurig om zich heen te kijken. Zij is als iemand die iets waardevols heeft verloren en het dan verontrust en met grote inzet zoekt. Die zoekers vertrouwen vaak hun eigen ogen niet. Ze zoeken soms wel tien of twintig keer op dezelfde plaats. Zo is het hier ook met Maria gesteld. Het kan ook wel zijn dat ze neerbukt omdat ze een gerucht hoort of licht ziet.

Hoe het ook zij, ze laat aan de ene kant haar zwakheid zien en haar ongeloof in de opstanding van Jezus. Want hoewel Petrus en Johannes in het graf geweest zijn en de opgerolde doeken gezien hebben, kan zij het toch niet geloven. Zij laat hier ook haar onervarenheid zien in het verstaan van de Schriften, die de opstanding van Christus zo duidelijk en helder hadden aangekondigd. Maar aan de andere kant straalt hier ook onmiskenbaar haar sterke liefde tot Jezus door. Haar liefde spoort haar aan om nóg een keer in het

graf te kijken, met een stille hoop dat ze nog iets zal ontdekken.

En zie, deze poging was niet zonder resultaat. Geen wonder, want God Zelf werkt in haar hart om nog een keer in het graf te kijken. Zij ziet twee engelen zitten in witte kleding; één aan het hoofd en één aan de voeten, waar het lichaam van Jezus gelegen heeft. Die engelen zeggen tot haar: ‘Vrouw! wat weent gij?’

Maria zoekt de Heere Jezus, maar zij krijgt in plaats van Hem twee engelen te zien. Ongetwijfeld zijn het dezelfde engelen die de andere vrouwen gezien hebben en van wie één door zijn ontzagwekkende gedaante de wachters op de vlucht heeft gejaagd. Lukas noemt hen mannen, omdat zij zich in die gedaante vertoonden. Zij verschenen bij de geboorte van Jezus en zij verschijnen nu ook bij Zijn opstanding. Deze engelen worden ons beschreven als bekleed met witte kleding. Dit is een bewijs van hun reinheid en heiligheid. Omdat wit ook de kleur is van de overwinning, verschijnen ze hier. Jezus heeft nu immers de zegepraal behaald over dood en hel! Maria ziet deze engelen zitten in het graf.

Nooit eerder waren er engelen in een graf gezien, maar nu treden zij op als verkondigers van Jezus' goddelijke majesteit en heerlijkheid. Ze zijn een teken dat de graven van al Gods kinderen geheiligd zijn.

‘Zij zullen ingaan in de vrede en rusten op hun slaapsteden, een ieder die in zijn oprechtheid gewandeld heeft’ (Jesaja 57:2). De engelen *zitten* om daarmee aan te geven dat Jezus van nu af van Zijn werk zal rusten, omdat Hij Zijn werk voleindigd heeft. Door de aanwezigheid van deze engelen wordt op de duidelijkste wijze bewezen dat Jezus het ware Verzoendeksel van de ark van het Verbond is. In de oude tempeldienst waren boven die ark immers twee cherubijnen te zien.

Maria raakt nu met deze engelen in gesprek. Zij spreken Maria het eerst aan. Ze zeggen tegen haar: ‘Vrouw, wat weent gij?’ Zij willen zeggen: ‘Waarom bent u zo bedroefd? Wat doet u hier bij het graf?’ Zij weten ongetwijfeld wel wat eraan scheelt bij Maria, maar ze willen het uit haar eigen mond horen. Het is dan een vraag om te *vertroosten*. Ze willen de gelegenheid krijgen om haar van haar treuren af te brengen en voor haar de weg naar de ware blijdschap te openen. De vraag bevat ook een *vriendelijke terechtwijzing*. Het is alsof ze willen zeggen: ‘Waarom bent u toch zo bevreesd, terwijl u zou moeten opspringen van vreugde? Waarom slaat u door uw droefheid geen acht op de tekenen en bewijzen van Jezus’ opstanding?’

Zo zien we hier bevestigd dat de engelen de gelovigen dienen: ‘Zijn zij niet allen gediensdige geesten, die tot dienst uitgezonden worden, om degenen, die de zaligheid beërven zullen?’ (Hebreeën 1:14).

Maar wat is het antwoord van Maria op deze vraag? Johannes geeft haar antwoord weer: ‘Zij zeide tot hen: Omdat zij mijn Heere weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben.’ Zij spreekt met *vrijmoedigheid* tot de engelen en verantwoordt haar droefheid met deze reden: omdat zij mijn Heere hebben weggenomen. Zij spreekt met *eerbied* over Jezus en noemt Hem haar Heere. Hij is niet alleen de grote en waarachtige God, maar ook haar Borg en Middelaar, Die uitnemende weldaden aan haar bewezen heeft. Hij heeft haar door Zijn eigen bloed gekocht en vrijgemaakt van de slavernij van de zonde en van de wereld. Zij heeft zich aan Hem ten eigendom overgegeven voor de tijd en de eeuwigheid.

Zij laat hier ook haar *geloof* zien. Hoewel zij Jezus nu niet ziet, blijft Hij echter háár Jezus. Zo zien we dat iemand wel kan geloven, hoewel hij het niet direct gevoelt.

We kunnen hieruit ook leren dat voor de gelovigen de eerste en voornaamste reden van droefheid is, dat ze de aanwezigheid van Jezus missen. En wat voor Maria de droefheid overstelpend maakt, is wat zij er aan toevoegt: ‘En ik weet niet waar zij Hem gelegd hebben.’

Wat een *ongeloof*! O, Maria, hoe kunt u zich inbeelden dat het lichaam van uw Heere en Meester is weg-

genomen en dat u niet weet waar het gelegd is? Wie zou dat dan gedaan moeten hebben? Is Hij niet de Heere van alle dingen, machtiger dan alle schepselen? Wie zou Hem van u kunnen wegnemen? Zo wordt de ziel van een christen geheel gewond als God het liefelijke licht van Zijn aanwezigheid inhoudt.

Het is waarschijnlijk, dat deze overmatige droefheid bij Maria sterk werd vergroot door de gedachte dat de Joden haar Heere en Meester zo'n voornaam graf niet gegund hebben. Zij meende dat zij hun teugelloze woede weer op Hem wilden botvieren door Hem weg te nemen en Hem ergens een plaats te geven tussen misdadigers en andere slechte mensen. Met een ezelsbegrafenis zou Hij nog meer worden gesmaad en onteerd. Haar hart wordt verwond door een diep gevoel van droefheid, dat haar lieve Heere zo'n eerbare grafkelder moet missen. Maar het belangrijkste is dat zij nu geen gelegenheid heeft om haar laatste liefdesplicht aan haar Heiland te vervullen. Het is voor haar nu niet mogelijk om Zijn lichaam met kostelijke en aangenaam geurende kruiden te zalven. Hoe helder zien we hier in Maria de gemoedstoestand van de bruid in het Hooglied. De bruidegom van haar ziel klopte op de deur van haar hart: 'Doe Mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte! want Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen' (Hooglied 5:2-4). Maar zij wees Hem afkerig en harteloos af. Daarom had de

Bruidegom de invloeden van Zijn vertroostende genade en van Zijn Geest teruggetrokken. Met als gevolg dat zij hevig verontrust werd om Hem.

2.

Laten we nu aandacht schenken aan ons tweede punt. Jezus laat Maria niet lang in haar verlegenheid. Het gekrookte riet wil Hij niet verbreken en de rokende vlaswiek niet uitblussen. Hij zal nu naar haar toe komen en Zich aan haar bekendmaken. Hij doet dat eerst in een onbekende gedaante. Johannes zegt: ‘En toen zij dit gezegd had, keerde zij zich achterwaarts, en zag Jezus staan, en zij wist niet, dat het Jezus was.’ Nadat zij met de engelen gesproken had, keerde zij zich om naar achteren. Wat hiervan de reden was, is niet met zekerheid te zeggen. Misschien wilde zij die plaats verlaten. Misschien werd haar beweging veroorzaakt door teleurstelling. Of misschien heeft zij enig geluid gehoord van Jezus’ voeten of van Zijn kleding. In ieder geval heeft zij zich door een bijzondere besturing van Gods Geest naar die richting omgedraaid.

‘En zich achterwaarts gekeerd hebbende, zag zij Jezus staan.’ Hij stond daar sterk en gezond, als een Overwinnaar over Zijn vijanden. Hij lag niet dood op de aarde, maar Hij stond levend voor haar.

Zo geeft God Zijn kinderen vaak meer te genieten dan ze verwachten. Maria zoekt het dode lichaam en zij

vindt Hem levend. Abraham bad God om het leven van Ismaël: ‘Och, dat Ismaël mocht leven voor Uw aangezicht!’ En God beloofde hem boven dat alles nog een wettige zoon uit Sara. Salomo bad om wijsheid en God gaf hem daarnaast ook nog rijkdom, eer en macht.

Maar met dat alles: ‘Zij wist niet, dat het Jezus was.’ Hoe wonderlijk is dit! Zij herkent Hem niet aan Zijn gezicht, en evenmin aan Zijn stem, hoewel zij zo lang met Hem omgegaan heeft. Dit is ongetwijfeld veroorzaakt, omdat zij niet vermoedt Jezus hier aan te treffen, maar ook doordat haar tranen haar verhinderen Jezus goed te zien en te herkennen. Een belangrijke reden waarom zij Jezus niet herkent, is Zijn uitwendige verandering en haar ongeloof in de opstanding van de Heiland, waardoor haar ogen gesloten blijven. Maar boven alles is het de bijzondere leiding van God, die haar ogen - zoals ook bij de Emmaüsgangers - gesloten houdt, zodat zij Hem niet ziet.

Christus had wel meer de gewoonte Zich onbekend te houden, zoals bijvoorbeeld aan de Zee van Tiberias, waar de discipelen niet wisten dat het Jezus was (Johannes 21:4). We kunnen hieruit leren dat Jezus wel bij Zijn volk aanwezig kan zijn, hoewel zij Hem door ongeloof of door andere oorzaken niet kunnen zien. Dit heeft Jakob lang geleden ook uitgesproken: ‘Gewis is de Heere aan deze plaats, en ik heb het niet

geweten!’ (Genesis 28:16).

Jezus zal Zich echter niet altijd voor hen verborgen houden. Hij wordt immers, volgens Zijn eigen Woord, gevonden door degenen die Hem in waarheid en met hun hele hart zoeken. Maar voordat de Heiland Zich volledig aan Maria bekendmaakt, gaat Hij met haar in gesprek. Jezus stelt haar een vraag. Hij zegt tegen haar: ‘Vrouw, wat weent gij? Wie zoekt gij?’ Hij spreekt haar aan met de algemene benaming van ‘vrouw’, alsof Hij haar niet kent. Hij doet dit ongetwijfeld om haar liefde te beproeven en haar met des te meer blijdschap te vervullen over de bekendmaking van Zichzelf. Hij vraagt: ‘Wat weent gij?’ Zij heeft dus al die tijd geweend en de vertroostende taal van de engelen heeft op haar gemoed onvoldoende uitwerking gehad. Dat is geen wonder! Maria kan niet tevreden zijn, vóórdat zij Jezus, Die zij zoekt, gevonden heeft. Jezus stelt haar deze vraag om haar nood en verlangen uit haar eigen mond te horen, en om gelegenheid te krijgen om verder met haar in gesprek te komen. Hij vraagt haar: ‘Wie zoekt gij?’ Jezus had haar scherp kunnen bestraffen over haar ongeloof en gebrek aan moed. Maar nee, Hij heeft medelijden met haar zwakheid. Het is een vraag van verwondering: Is het mogelijk dat ge Mij niet kent, Maria? Het is een vraag met een vriendelijke terechtwijzing: Herinnert gij u niet, o vrouw die Mij bemint, dat Ik gezegd heb: ‘Na drie dagen zal ik opstaan?’ Het is een vraag

van innig medelijden: Vrouw, wees niet zo uitermate bedroefd, want u hebt er geen reden voor. Ween niet over de afwezigheid van uw Heere en Meester, maar wees eerder verheugd over Zijn heerlijke zegepraal. We kunnen hieruit leren, toehoorders, dat Jezus in al de angsten van Zijn volk mede beangst is. Hij trekt Zich hun tranen aan en wil hen verlossen uit al hun moeilijkheden.

Maar nog kent Maria Hem niet. De evangelist zegt: ‘Zij, menende, dat het de hovenier was, zeide tot Hem: Heere, zo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen.’ Omdat zij Jezus niet herkent, is het niet zo vreemd en onbegrijpelijk van haar om te denken dat het de hovenier is. Het is een tuin en juist in de tijd van het Paasfeest is daar veel drukte. Verder is het nog zó vroeg in de morgen, dat zij hier niemand anders dan de hovenier kan verwachten. En hoewel zij zich hierin vergist, ziet zij het toch niet helemaal verkeerd. Zij ziet namelijk voor zich staan de geestelijke Hovenier van Zijn Kerk, Die Zijn geestelijke hof, de Kerk, beplant, van onkruid zuivert, beschut en bewaart. Maria, die Hem aankijkt en groet alsof Hij de hovenier is, zegt tegen Jezus: ‘Heere, zo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen.’ Het zijn afgebroken zinnen waarvan de kracht en de bedoeling beter ervaren dan beschreven kunnen worden. Zij noemt Hem ‘Heere’, om Hem

met deze beleefde aanspraak gunstig te stemmen. Zij vermoedt dat deze man, deze hovenier, haar Heiland weggedragen heeft. Zij noemt daarbij de naam Jezus niet, omdat zij denkt dat de hovenier wel zal begrijpen wie zij met 'hem' bedoelt.

Maar wat een ongeloof om te denken dat het lichaam van Jezus is weggedragen. Wat een blijken van onkunde zijn er nog bij haar te vinden. Om die reden vraagt zij van de hovenier een nauwkeurige aanwijzing: 'Zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen.' Alsof zij zeggen wil: Hebt u er de hand in gehad dat Hij weggenomen is? O, laat mij toch weten waar het lichaam van mijn Heere gebleven is, want ik ben niet gerust voordat ik daar zekerheid over heb.' Zij voegt er ook een belofte bij: 'en ik zal Hem wegnemen.' Zij laat hiermee zien hoe groot haar liefde is. 'Maar vrouw', zo zou men kunnen vragen, 'bent u sterk genoeg om een dood lichaam op uw schouders van het ene naar het andere graf te dragen? Kunt u een lichaam wegnemen dat gebalsemd is met meer dan honderd ponden aan gewicht?'

Maar nu heeft Jezus haar liefde lang genoeg op de proef gesteld. Het grote verlangen van Maria naar Hem heeft Hij zonneklaar gezien en daarom kan Hij Zich ook niet langer verbergen, maar Hij maakt Zich aan haar bekend, zodat zij Hem nu direct herkent. Hij noemt haar bij haar naam en zegt tegen haar: 'Maria!'

Het lijdt geen twijfel of de Heiland heeft deze naam zó uitgesproken dat Maria Hem direct herkent. In dit woord 'Maria' heeft de Heiland een grote tederheid laten doorklinken. Het is een aansprak waarmee Jezus Maria als het ware terugroept, om met meer aandacht naar Hem te kijken. Het is een aanspraak waardoor Hij haar van Zijn liefde verzekert, maar haar ook vriendelijk terechtwijst over haar ongeloof en onkunde. Wanneer Maria haar naam hoort noemen, wordt zij overstelpt van vreugde. Zij kent nu de stem van haar Heere en Meester en daarom antwoordt zij, verrukt van blijdschap: 'Rabbouni!' Johannes zegt: 'Zij, zich omkerende, zeide tot Hem: Rabbouni, dat is gezegd: Meester.' Onder de eretitels, die de Joden aan hun bekende leermeesters gaven, werd geen titel meer gebruikt dan Rabbi of Rabbouni. Maar aan niemand kon deze naam meer gepast en met meer recht worden gegeven dan aan de grote Zaligmaker Jezus. Hij is toch de grote Profet en Leraar, door God tot ons gezonden. Hij is ook een wijze Leraar, omdat in Hem alle schatten van wijsheid en kennis verborgen zijn.

Maar wat heeft Maria door deze korte aanspraak van Jezus, door deze uitroep, hier willen uitdrukken? Zij toont hierdoor haar verwondering. Het is alsof ze zeggen wil: 'Mijn lieve Meester, bent U het Zelf? Is dat mogelijk? Zie ik U van dood weer levend geworden? Mag ik het geluk hebben U als eerste te zien?'

Zij laat zien dat ze beschaamd is over haar ongeloof en onkunde in de Schriften, die de opstanding van de Heiland zo duidelijk aangekondigd hebben.

Zij toont hier haar geloof, omdat ze Hem onmiddellijk erkent voor de ware Messias, voor haar Heere en Meester, met Wie ze vroeger zo vertrouwelijk heeft omgegaan. Zij toont hier haar verlangen en uitzien naar Jezus, om zich aan Hem te onderwerpen.

Let hier op de levendmakende kracht die dit ene woord van Jezus vergezelt! Zo verandert God vaak de droefheid van Zijn kinderen op het meest onverwachte ogenblik in ware blijdschap. Ik denk dat Maria zó door blijdschap is overweldigd, dat ze naar de Heiland toesnelt om Hem te omhelzen. Maar om te voorkomen dat Maria te ver gaat in haar menselijke gevoel, zegt Jezus tegen haar: ‘Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.’

Jezus verbiedt Maria Hem aan te raken en geeft haar de opdracht om hun te vertellen dat Hij is opgestaan. Hij zegt: ‘Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader.’ Hier rijzen twee vragen voor ons op. De eerste is waarom Jezus Maria verbiedt Hem aan te raken, terwijl Hij dit aan anderen wél toeliet. De andere vraag is waarom Maria Jezus

niet mocht aanraken, omdat Hij nog niet tot Zijn Vader was opgevaren. Door de andere vrouwen heeft Hij toch korte tijd daarna Zich wel laten aanraken, want die grepen Zijn voeten vast.

Wat de eerste vraag betreft geloven wij, zonder ons met de mening van anderen bezig te houden, dat Jezus na Zijn opstanding Zich meer dan vroeger heeft onttrokken aan de aardse verhoudingen. Gedurende de veertig dagen vóór Zijn hemelvaart, heeft Hij Zich slechts nu en dan vertoond. Dit heeft Hij Maria bij aanvang reeds willen leren. We stemmen volledig in met de kanttekeningen die zeggen dat Jezus Maria verbood Hem aan te raken om daar niet te blijven staan, maar zich te haasten om de verblijdende boodschap van Zijn verrijzenis aan Zijn discipelen te brengen.

Wat de tweede vraag betreft, denken wij dat de aanraking van de vrouwen en ook later van Thomas een ander doel had. Maria wilde met het aanraken haar persoonlijke liefde tot de Heiland tot uitdrukking brengen. Jezus spreekt met haar over Zijn aanstaande hemelvaart, om haar daardoor af te houden van alle aardse, menselijke gedachte en haar ziel te leiden tot het zien van hemelse zaken.

Hierna geeft Jezus haar de opdracht om tegen Zijn broeders, Zijn discipelen, te zeggen: 'Ik vaar op tot

Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.’ Hij noemt God de Vader *Zijn* God en Vader, omdat Hij van eeuwigheid af door de Vader gegeneerd is (Psalm 2:7 en Johannes 5:26). Hij is ook de God en Vader van Zijn discipelen, niet alleen door schepping, maar ook door wedergeboorte en aanneming tot kinderen. ‘Zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven’ (Johannes 1:12). Tot deze God en Vader zal de Heiland opvaren. Hij wil dat Zijn discipelen van Zijn aanstaande zegepraal op de hoogte zullen zijn en daarom moest Maria dit aan de kring van Zijn meest dierbare volgelingen, de elf apostelen, vertellen.

Maar waarom wordt dit juist aan Maria opgedragen? Geliefden, God wil hiermee laten zien dat Hij het zwakke en dwaze van de wereld heeft uitverkoren. Hij voert met de zwakste middelen de belangrijkste zaken uit. Maria voert de opdracht van haar Heere en Meester trouw en van harte uit. Maria Magdalena - zo eindigt de evangelist Johannes - ging en boodschapte de discipelen dat zij de Heere gezien had en dat Hij haar dit gezegd had. Zij gaat met spoed op weg om de leerlingen van de Zaligmaker met dit allerbelangrijkste nieuws te verblijden.

Dit is de inhoud van de tekst die we onder uw aandacht gebracht hebben.

Toepassing

U hebt hier het godvruchtige voorbeeld van Maria Magdalena gezien. Moge het door ons allen op de rechte wijze ter harte worden genomen en nagevolgd! Onder ons zijn genoeg mensen die Jezus nog missen voor hun eigen hart. Aan hen heeft Hij Zich nog niet geopenbaard. Ze hebben nog nooit iets leren kennen van Zijn geschiktheid, noodzakelijkheid, dierbaarheid en gewilligheid. Maar wie van ons treurt met Maria over het missen van de Zaligmaker? Wie kan het niet laten, zoals zij, om Hem te zoeken? Als u iets kwijt bent van uw aardse goederen, wat kunt u dan toch ongerust zijn! Als u iets kwijtraakt waaraan u met uw hele hart verbonden bent, is er aan tranen geen gebrek. Wanneer u een vrouw of een kind of iemand anders, aan wie u verbonden bent, door de dood verliest, zult u veel tranen storten. Dat is te begrijpen. Maar wanneer treurt u over het gemis van Jezus? Dit zult u zelden zien. Velen kunnen het heel goed zonder Jezus stellen. Hoewel Jezus met uitgebreide armen hun de onbegrijpelijke rijkdom van Zijn genade aanbiedt, worden zij daardoor niet eens geraakt en gaan ze er in onverschilligheid aan voorbij. Ze zijn er geheel ongevoelig onder dat zij de werkingen van Gods Geest missen. Het Woord van God is voor hen een gesloten boek en een dode letter.

Dit is geen wonder, toehoorders die dit betreft, want daardoor ziet u niets en kent u niets van de schoon-

heid, die in Jezus te vinden is, en van de zaligheid van Zijn gemeenschap. U denkt met de gemeente van Laodicea te kunnen zeggen: ‘Ik ben rijk, en verrijkt geworden en heb aan geen ding gebrek; en gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt’ (Openbaring 3:17). U hebt geen liefde tot Jezus om Hem te zoeken en naar Hem te vragen. U hebt geen verlangen om Jezus te leren kennen. U doet er geen moeite voor om Hem te zoeken en te vinden.

O mensen, wat bent u in een ongelukkige toestand! Onbekommerd en onbezorgd gaat u uw levensweg. U zult echter op deze wijze Jezus niet in genade, maar in toorn ontmoeten, als Hij op de jongste dag zal komen op de wolken van de hemel om u te veroordelen. O, dat u het missen van Jezus nog eens zou leren bewenen met hete tranen. Dat uw hart nog eens verbroken en verbrijzeld moge worden over uw zonden. Dat uw liefde tot Jezus nog eens zou ontbranden, zodat u naar Hem gaat zoeken met alle ernst. Het is nog steeds de volle waarheid, dat die Hem zoeken Hem ook zullen vinden.

Laat dit dienen tot uw bemoediging, zoekende zielen; houd maar ernstig vol om naar Jezus te zoeken. Hij zal Zich ook zeker door u laten vinden, zoals ook door Maria. Hij roept u in liefde toe: ‘Die wil, kome en neme het water des levens om niet.’ Wanneer Jezus Zich voor u enige tijd verborgen houdt, laat dit u des

te meer aansporen om Hem te blijven zoeken. Geef de moed niet op. Hij zal Zich niet voor altijd verbergen. De zon van uw heil zal eindelijk tot uw troost opgaan.

Ware gelovigen en alle oprechte harten! Ween, als u de aangename aanwezigheid van Jezus moet missen en word daarover met Maria bedroefd. Zoek naar de oorzaak en bid veel met Job: 'Doe mij weten, waarover Gij met mij twist.' Als u tot de ontdekking komt dat het uw zonden zijn, zeg dan ook met deze knecht van God: 'Daarom verfoei ik mij en heb berouw in stof en as' (Job 42:5).

Laat aan Jezus, zoals ook Maria deed, al uw liefde en hoogachting zien, zodat u met David mag zeggen: 'Ik zal U hartelijk liefhebben, HEERE, mijn Sterkte!' (Psalm 18:2). Streef ernaar dat Christus als de geestelijke Hovenier de hof van uw ziel met geestelijke vruchtbomen mag beplanten, het onkruid uitroeien, en afhouden alle takken die geen vrucht voortbrengen. Als u, zoals Maria, door God bij uw naam geroepen wordt, luister dan naar die stem. Volg de wil van Jezus op met uw hele hart; erken Hem als uw Leermeester en maak zo een gelovig gebruik van Hem.

Ten slotte: weet dit dat de God en Vader van onze Heere Jezus Christus ook úw God en Vader is en dat de Bewaarder van Israël niet zal slapen of sluimeren. Als u dikwijls moet treuren over het gemis van de genadevolle werkingen van Jezus, God zal eenmaal in de eeuwigheid alle tranen van uw ogen afdrogen.
AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

In open envelop zonder postzegel zenden aan:

Pieters Media bv
Antwoordnummer 5
4500 WC GROEDE

Uitgave
STICHTING “SMYTEGELT-FONDS”

REVERIEIL-SERIE

Voorzitter
Ds. J. Westerink, Urk

Secretariaat
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
“Smytegeltfonds”, Putten

Abonnement: € 9,- per jaar (10 ex.)

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen
(bij voorkeur schriftelijk) aan:

Pieters Media bv,
Postbus 12,
4503 ZG GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl
www.reveilserie.nl